Μετά την αποθέωση, ο πετροβολισμός (Κώστας Λεονταρίδης)

Categories : ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Date : 15 Απριλίου, 2008

Στα παραμύθια που απευθύνονται σε παιδιά, τα πράγματα είναι ξεκάθαρα, οι ρόλοι διακριτοί, από τη μια π.χ. η κοκκινοσκουφίτσα, από την άλλη ο κακός ο λύκος -λίγοι τάσσονται στο πλευρό του λύκου. Οταν όμως τα παραμύθια, σαν κι αυτό που παρακολουθούμε τις τελευταίες ημέρες με την υπόθεση ντόπινγκ, απευθύνονται σε ενήλικες, τα πράγματα γίνονται κουβάρι. Αγνοί και μη αγνοί αθλητές, ύποπτοι «παιδοτρίβαι», φαρμακοτρίφτες, πολιτικοί προϊστάμενοι, δράκοι και τίγρεις, παρελαύνουν λέγοντας ο καθείς το δικό του, κι άντε βγάλε άκρη.

Οσοι θέλουν μπορούν να πιστεύουν ότι τα τελευταία 15-20 χρόνια στον ελληνικό αθλητισμό συντελέσθηκε ένα θαύμα, από εκεί που στη συγκομιδή μεταλλίων ήμαστε από τις πιο φτωχές χώρες, ξαφνικά (με οργάνωση και καθαρά μέσα, εννοείται...) πνιγήκαμε στις επιτυχίες.

Κι όσοι θέλουν μπορούν να πιστεύουν ότι κάποια στιγμή, βαρεθήκαμε να είμαστε τα αποπαίδια του διεθνούς εμπορικού αθλητικού ιδεώδους, υιοθετήσαμε και εμείς μεθόδους και τεχνάσματα προηγμένων χωρών, αφού το παιχνίδι έτσι παίζεται: στεροειδή, ναδρολόνες, ερυθροποιητίνες, κι όποιος το νήμα κόψει πρώτος.

Ο πρόγονός μας **Αριστοτέλης** παρατήρησε εγκαίρως και περιέγραψε την **παραμόρφωση του προσώπου αθλητών**, κάποιοι «έμοιαζαν με ζώα», λόγω της ειδικής δίαιτας που ακολουθούσαν για να αυξήσουν τη μυϊκή τους μάζα. Και ποιο ήταν το ντόπινγκ της εποχής; υπερκατανάλωση σύκων, ψωμί καρυκευμένο με χυμό μήκωνος της υπνοφόρου, μείγμα οίνου και στρυχνίνης, κ.ά. Απλώς, φυσικά πράγματα, δηλαδή, αλλά και τότε το δέλεαρ ήταν μέγα, δόξα και τιμή και άλλα πολλά. Οι νικητές έχαιραν προνομίων που προκαλούσαν από τότε αντιδράσεις. Ο **Ξενοφάνης** θεωρούσε **υπερβολικές τις τιμές που δίνονταν** στους αθλητές σε σχέση με την πραγματική τους προσφορά στην κοινωνία, σπατάλη, αφού «δεν πρόσφεραν τίποτα στην ευνομία και ευημερία της πόλης». Ο **Ισοκράτης** απορούσε πώς τόσες πόλεις έδιναν τέτοιες **αμοιβές στους νικητές** των αγώνων και όχι σε αυτούς που ανακάλυπταν κάτι χρήσιμο για την πολιτεία. Ο **Σόλωνας** θεσμοθέτησε αμοιβή 500 δραχμών για τους Ολυμπιονίκες, ποσό αντίστοιχο με τα ετήσια εισοδήματα μέλους της ανώτερης τάξης των γαιοκτημόνων. Η εποχή της επιβράβευσης με κλαδί από την καλλιστέφανο αγριελιά, ξεριζώθηκε νωρίς και διά

παντός, οπότε κατά μία έννοια στα χνάρια των προγόνων μας βαδίζουμε.

Δόθηκαν χρήματα πολλά στους Ολυμπιονίκες μας-πρότυπα: σημαιοστολισμοί, παράτες, δεξιώσεις, έγιναν βαθμοφόροι στις Ενοπλες Δυνάμεις. **Εγιναν ζηλευτοί από χιλιάδες παιδιά που αποφάσισαν να τους μοιάσουν** . Αλλά δεν είχαν όλα αυτά τα παιδιά το ταλέντο και τη φυσική ρώμη των ολυμπιονικών μας, και οι πειρασμοί τριγύρω με τη μορφή σκευασμάτων πολλοί, κάποιοι υπέκυψαν στον πειρασμό, άλλοι απλώς δεν ήξεραν τι έπαιρναν αλλά δεν ρώταγαν. Ετσι εδώ και χρόνια, την προηγμένη πια αθλητική Ελλάδα, επισκέπτονται οι άνθρωποι της Διεθνούς Ομοσπονδίας Αντιτόπινγκ (WADA) που χτυπούν άγρια χαράματα τις πόρτες και των δικών μας γρήγορων και δυνατών παιδιών: «γεια σας, ήρθαμε για δείγματα, παρακαλώ ουρήστε». Το δίλημμα είναι απλό, θυμίζει γόρδιο δεσμό. Θέλουμε ως λίκνο του ολυμπισμού «καθαρούς» αθλητές που να συμμετέχουν σε αγώνες και ό,τι προκύψει ή ανταγωνιστικές ανθρωπομηχανές με ό,τι αυτό συνεπάγεται; **θέλουμε γκρίζες χαρές ή μας αρκεί το ευ αγωνίζεσθαι**;

Ας θυμηθούμε τι έγραψε για τον **Σπύρο Λούη**, τον νερουλά του Μαρουσιού, ο ανάδοχος των σύγχρονων Ολυμπιακών Αγώνων, βαρόνος Πιερ ντε Κουμπερτέν: «**ήταν ένας θαυμάσιος βοσκός, ντυμένος με τη λαϊκή φουστανέλα, ξένος προς τις μεθόδους της επιστημονικής προπονήσεως (...). Προετοιμάστηκε με νηστεία και προσευχή και θρυλείται ότι πέρασε την τελευταία νύχτα πριν τρέξει στον μαραθώνιο, μπροστά στις άγιες εικόνες, κάτω από το φως των λαμπάδων**». Αιωνία του η μνήμη.

(Πηγή: "Καθημερινή" 12/4/2008)